

нѣкоги на Давида, и да бы то славило Бога до-
гдѣ е живо.

Писмо 17.

Подирз двѣ-тѣ высоки-тайны, кои-то на е-
днаждз извеждатз человекка отз грѣховнѣхъ тѣмни-
нѣхъ на Христовѣ-тѣ свѣтлинѣхъ, и направѣтз го
сзвѣстмз ново сзтвореніе, зашто въ водѣ-тѣ изно-
во са ражда а чрезз миро-то запечатватз са на
него дарове-тѣ на светаго дѹма, — подирз тыа двѣ
тайны даровалз е намз господь третѣхъ, юще пѣ
вече божественѣхъ (ако може да са рече тѣхъ), зашто-
то той иска да смы наистина заедно сз него, кое-
то быка, като пріеамы въ себе си тѣло-то и крзвѣ-
тѣхъ неговѣхъ; и да въ тѣхъзи дѹховнѣхъ хранѣхъ нами-
рамз онѣхъзи силѣхъ, коа-то трѣба да ны дѣржи на
пѣть-а, кой-то завежда въ вѣчный животз.

Сѣка слава за мирз или за дрѹгѣхъ нѣкоѣхъ сва-
скѣхъ междѹ хора-та запечатка са сз братскѣхъ-тѣхъ
трапезѣхъ, за да са засвидѣтелствова взаимна-та
любовь, и оный, кой-то гошава, не милѣе иманіе
(пары), само да си покаже сичкѣхъ-тѣхъ любовь кзмз
оныа, кои-то дойдѣтз на пріѣтѣльско-то негово
поканваніе; но иманіе-то, кое-то са намз предста-
влява на божественнѣхъ-тѣхъ трапезѣхъ спасителевѣхъ, пѣ
голѣмо е отз сѣко человекеско иманіе както и са-
мо-то мѹ естество. Сынз вожій въ знакз на своа-
та любовь е на сынове-тѣхъ человекески сѣщо онока